

2 QUARTOS

CADA

VIAJE.

29 SETEMBRE

2 QUARTOS

CADA

VIAJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

La aurora boreal.

Un gobernador de provincia notifica al goberno que *habia aparecido en el cielo una mancha roja.*

Lo bon home, per fer veure qu' es progressista s' ha valgut d' aquest medi de publicitat.

La Crónica de Catalunya duptava que l'aurora boreal pogués veure 's de l' altra part de San Pere Màrtir; y això que la Crónica té un corresponsal a Sant Boy que 'l podia enterar gastant quatre quartos pèl sello de corréu.

Un cipayo digué que 'l cel s' havia emborxat, y que era precis trasladar lo cos benemérit a n' aquell alturas, que son las que ofereixen millors condicions per un bon quartel de targaronins.

Los del tomátech, al veure la bermelló en lo cel per la banda del nort, agafaren lo fusell... y camas ajudeunos... cap a la Torre de 'n Gomis falta gent.

Alló era bonich; ab las calsas bermellás y la casaca de color de cendra de cigarro d' estanch, cada un d' ells valia sis rals diaris.

Anant a la Torre de 'n Gomis fugian de la Barceloneta, ahont ab una mica mes hi fan un cordó de morts.

Una vehina mèva, al veure escamparse la bermellor per l' espay, me l'legí la profecia de Sant Vicens Ferrer, desde 'l ninot fins al cap d' avall que diu «Estampa de Joan Llorens, carrer de la Palma de Santa Catarina.» Y allí eran de veurer comentaris desguitarrats, dignes del gacetiller de 'n Brusi.

La bermellor designava fam, guerra, peste. De fam los pobres ne tenen; de guerra ni ha a Fransa; de peste a Barcelona.

—Pobres de nosaltres! deya, y plorava com una Magdalena, mentres lo seu noy que va a ajudar missas venia tot esbarat y després de besarli la mà, 'l hi feya saber que mossen Pere 'l hi havia dit que alló era lo foeh de l' infern que reflectia; y que reflectia perque a n' aquella hora hi acabavan de caure una pila de republicans francesos, morts a mans dels prussians.

Dir aixó, y fer jo una rialla estrepitosa, fou lo mateix que aixecarse ella y tancar la finestra que dona al cel obert tot dihent:

—Rigui... rigui... Ja 'l hi arribará l' hora a vosté també... No se n' escaparà... no...

Segons la criada de casa, dona entesa en aixó de profecias, aficionada a ferse dir las cartas, y que ja fa temps que busca un també major, perque la dormidora, 'l hi va dir un dia que si no 's casava ab un home d' aquest ofici, ja podia comprar una imatge pera vestirli, me digué que alló era la sanch dels pobres que havian mort a la guerra y deixá anar un sospir mes llarch que una estrella ab qua, pensant que entre mig de las victimas podria trobarshi 'l també major que 'l hi feya falta.

Surto de casa y trobo un progresista, que 's dedica a pintar, encare que com a progresista ho fa molt malament.

Trobarme y donarme una abrasada fou cosa d' un instant.

—Gracias a Deu que trobo un home ab qui desahogarme. Tinch un gran pensament... un pensament inmens... grandios... sublime... qu' es l' himne de Riego comparat ab ell!.. Bah! L' unich que 't puch dir es que immortalisa als homes del progres.

—Y donchs de qu' s tracta?

—De que vols que s tracti?... D' un quadro que 'm valdrá una créu y un puesto a todas las academias, d' un quadro imetje dels nostres temps, símbol de nostras aspiracions,

compendi del progres y expressió del talent que Deu m' ha dat.

—Y bé qu' és?...
—Tant fret te trobo?... A fé que no 'n estarás tant quan t' haja esplicat lo pensament. Escolta: Varg a fer un quadro que al mateix temps que representi un fet real, manifesti los colors de nostra bandera immaculada, de la bandera de l' Espanya ab honra. Será una vista de Barcelona, de la terra de 'n Soler y Matas. Al fondo l' aurora boreal, roja com ella sola y en primè terme la ciutat, groga com la febre. Ho vèus?... Groch y vermell... bandera espanyola... Las sombras no modificaran los colors principals, y ja 'm cuidaré jo de que l' obra, quan surti de las mèvas mans puga adornar lo rebost del rey que ha de venir...

—Bravo noy, bravol... Ets un gran home! Sense saberho presentas als progresistas tal com son... victimas de la febre, amenassats per las auroras boreals; pero perço com Hércules, luttant contra tot y a pesar de tot, menjantse ls turróns, sense por de agafar la febre, ni de indigestarse y practicant aquella coneguda máxima que diu: «Afártam y digam moro.»

Pero mira. L' aurora boreal es una imatge del gorro-frigi. A l' any quaranta vuyt vá sortir a França y pujá la república al cap de poch temps. Grèus tú, que sortiria avuy aquí Espanya si la república no estigués fent la maleta per venir?... Si t' ho has pensat deixatho corre.

—No, noy, no... Mira jo soch tant republicà com tú y... en fin... de lo del quadro no hi ha res per are... Adios.

Si hagués tingut qua, se l' hauria posada entre las camas; are com que no 'n tenia, en lloch de ferme un tip de riure ab semblant espectacle, no tingui més medi que esclamar ab llástima:

—Deu te 'l torni!... La aurora boreal t' illumini!

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

Mirin si 'n tenen de gana 'ls mestres que no cobran, quel' altre dia vá passar á casa d'un mèu conegut la següent escena.

Feya poca estona que s' havia llevat una criatura de vuit anys. La seva mare l' hi deya:

—Vaya noy, que ja son las vuit... Depressa, au, á estudi.

—Jo no hi vull anar... No hi vull anar... No hi aniré... no... no... no...

—Mira que crido al papa y 't darà una sumanta. Créume, veshi.

—Jo no.

—Vamos á veure... ¿perqué? ¡Digas!... ¡Respon!...

—Es que 'l mestre ahí se 'm vá menjá 'l fleuri... y 'm vá dir que si avuy no n' hi portava un altre de nou me tiraria á l' olla... porque diu que ja no l' hi queda res per menjar...

En Figuerola, ministre de Hisenda ha donat 25 duros per la subscripció. ¡Quin desprendiment!...

En aquest temps vint y cinch duros á mans de un ministre de Hisenda, valen tant com un crèdit de vinticinch milions.

Per lo demés en Figuerola s' ha portat, com sempre que tracta ab los seus paisans... Celós dels interessos de Catalunya, avuy nos dona cinch cents rals... cantitat que l' hi hauria bastat per pendre cinch cents cafés.

Rasgos como el presente no necesitan comentarios.

Lo regidor Senyor Cabot, donant mostres de que encare la Sra. Febra groga no se n' ha enamorat, se dedica desd' Olot á redactar proclamas demanant caritat pels pobres de Barcelona.

Ell fa bè... Mes val aixó, que no que vingui á n' aquesta ciutat y 'l portin á emblanquinar al cementiri... porque... vaja... 'l cor m' ho diu... Lo Senyor Cabot moriria de la grogal...

—Tú; ¿vas veure la llista de subscripció de la Junta general d' Ausilis de Barcelona?

—Sí.

—Y que tal que t' n sembla?

—Home que está bè. La partida de 'n Plandolit y Companyia es molt boniqueta... 500 nassos... ¿no veus?... Després dirán de las classes conservadoras...

—¿Qui es aquest Plandolit y Companyia?

—En Plandolit un senyó comerciant, y la Companyia de 'n Plandolit deu ser... potser siga 'l vapor Maria, que, segons diuen n' es propietari.

—¡Ah!... Mira quin vers mes bonich que he llegit avuy.

«El Señor D. Juan de Robres

con un amor sin igual,

hizo este santo hospital...

Mas antes hizo los pobres.»

Un tal Cabrera ajudant de 'n Prim ha comprat una real finca (Cortijo de S. Isidro) que l' hi ha costat cinch milions de rals.

La compra de una finca aixis, suposa tenir altres cinch milions pera ben gosarla. Total deu milions de rals.

Ara bè, se pot guanyar aquesta cantitat sent ajudant de 'n Prim?

—Sí? Donchs á fè que no n' hi tenen de fallar en tota la vida. Per lo demés...

¡Viva l' Espanya ab honra, y vivan los cinch milions que bastan per comprar un dels seus devants mes monos!...

Nostre bon amich en Rubau Donadèu, en un viatge que féu la senmana passada per la provincia de Girona tingué la desgracia de volcar en lo tilburi en que anava y d' omplir-se la cara de crostas y l' espatlla de blaus.

Ho féu públich porque ningú puga créure 's que 'l mal que s' ha fet, es á consecuencia de garrotadas, com alguns mal pensats ho soposavan. Un altre dia será.

Diálechs

TAQUIGRAFIATS AL NATURAL.

—Ahi hi hagué vintiquatre de-funcions.

—¡Veli aquí 'l mall! S' es perdut tot el tem-mor, y... ¿quantas diu que n' hi va haver?...

—¡Vintiquatre!

—Y després dirán encare si venan epidemias! y quant las tenim, per compte d' arre-pentirnos, dali ab las funciones.

—Te puch assegurar que no hi ha res!

—Y donchs tots los que moren? Que potser es moda?

—¡Cal! Tot es mentida. En lo registre n' hi posan de mes.

—¡Bo! Tothom diu que n' ocultan y tu al revés.

—Y que ho fa que al districte tercer hi hagi tants atacats, sent aixis que 'l primer en quen' hi hauria de havernhi mes, n' hi ha tant poch?

—Ab aixó no hi entench res.

—Que ho fa que al carrer Vermell n' hagin morts tants, quant seguint lo curs del mal tenia de comensar pel carrer Ample?

—Bè, ja veurás. Si vols saber aixó ho pre-guntas á la febfa mateixa.

—¿Saps quant costa 'l servey médech?

—No 'u sé, no. No m' embolico.

—¿Dos mil duros cada semana! ¡Vet aquí 'l tifus icterodes!

—Ara 't conech! A ca'n Brusi 't mantenan.

—¿Saps que á Tarragona hi ha un gober-nador que s' ha fet célebre ab todas las midas qu' ha prés per por á la febfa groga?

—No 'u tinch de saber si tots el diaris ne fan la brometa?

—Bueno donchs, lo d' aquell era pa y atmetillas. Ara n' ha sortit un que si aquell feya de clown, aquest fa de pallaso.

—¿D' ahont es?

—De Saragossa.

—¿Com se diu?

—Arderius.

—¿Aixó estranyavas? No veus que 'n vé de rassa. Déu ser una familia predestinada á fer riurer.

—¿Qué vols dir?

—Home; l' Arderius es aquell dels bufos!

—¡Ah! sí, sí.

Lo Brusi diu qu' aquesta enfermetat es un fenómeno.

—Donchs que l' agafi y l' ensenyi á la es-posició permanent, fentne pagar quatre quar-tos.

—Ja daria gust sentir l' explicació que fa-ria en Cornet y Mas si fos ell l' encarregat de mostrarlo al públich.

—Si Barcelona fos capital de Espanya en la actualitat, lo dia dels morts que s' obran las Corts, tenint en son recinto la febfa groga, per aixó s' anirian endavant.

—Vaya! La única cosa que podrian fer fora trasladarlas.

—¿Ahont?

—¡Home, aquí ray, bé tenim prous pue-stos! A Sarriá.

—¡Ah, sí, las Corts de Sarriá!

—Senyora Pona, cuyti, cuyti, surti al balcó.

—¿Qué hi ha?

—Miri ¿que no veu cap á sobre la Univer-sitat?

—¡Jesus, Maria, Joseph! ¡Quin cel tant vermell!

—Y jo, cristiana, ¡y jo!

—Ho veu? Ara la pesta. ¡Veyam si aquests renegats encare farán lo mateix!

—Sempre u' vaig dir. Aquells paperots, aquells comedias, y aquell juéu á las Corts...

—¿D' aquell ve tot; d' aquell!

—No volian deixar fer professons.... Ara n' hauran de fer per forza y potser no hi serán á temps. ¡Que vajin ara á veure aquellas donotas despulladas.

—Alló dels quadros al viu?

—Si senyora. Mal obrar, no pot durar. Quant van treure la reyna ja vaig dirho.

—Tota la ciutat enllumina. Miri ¿veu que fa? ¡Ay! ¡ay! hi ha quatre raigs!

—¡Prou que 'ls hi vist! L' un es fam, l' al-tre pesta, l' altre foch, y lo altre guerra.

—Y aixó es veritat!

—Te rahó burrranga; l' any de l' estrella ab qua 'l cólera, l' any de l' eclipse la guer-ra dels moros, es dir sempre es segú, may fal-leix. Si ja 's diu: senyals al cel, treballs á la terra.

—M' en vaig al llit, que la serena no es gayre bona.

—Santa nit tinga.

—D' aquí demá, si á Déu plau.

—¿D' ahont venen aquests, corrents ab lo fusell á l' espatlla?

—Ah, noy, es lo mes bó! S' han cregut que l' aurora boreal era que 's calava foch á la capitania general de Barcelona, dich de Sarriá, y lo batalló del tomátech ha corregut cap al lloch del sinistre. ¿Y 't pensas quina alarma han mogut? Corredissas per la plassa de Santa Ana...

—¡Vetaquí lo que té no fer estudiar astro-nomia á n' aquesta gent!

—En Prim ha donat mil pelas.

—Ell ray.

—Ha volgut fer un cop de Guzman!

—Ah, escolta! ¿No es de Reus?

—Sí.

—¿Donchs com pot ser Guzman?

—Era un Guzman del camp de Tarragona.

—¿Que groch qu' estás!

—Com que tinch lo vici de menjar sal.

—¿D' ahont vens?

—De Madrid.

Passa lo doctor Letamendi, sent parlar de groch, de sal y d' Madrid y entre ell mateix se diu: Lo groch es lo tifus; la sal de Madrid es lo remey. Quina casualitat! Ja so célebre!!!

Mes ranxo.

Diu que á la porta dels Jusepets de Gracia un ajudant del general, arrebasá de las mans de dos joves un número de Lo Ponton, l' es-queixá y 'ls amenassá ab arrancarlos las ore-llas y presentarlas al general si no callavan...

¿No es vritat que fa guerrero aquesta has-sanya?...

Pero lo que no 'ns cab á la barretina es l' us que hauria pogut fer lo general de las qua-

tre orelles dels dos joves que llegien Lo Ponton. Es una cosa aquesta, que no podent suposar que se las menjés, no sabem, ni podem averiguar perquè haurien pogut servir.

En fin... no barrinem... l'ajudant sabrà perquè las voldria... que lo que a nosaltres nos sembla es que ni per guanyar un entorxat eran bonas.

Per lo demás proposém per hulano al ajudant que volia divertir-se d'aquesta manera; y la simpatia que 'ns inspira nos posa a n' al cas de demanarli que s'enganxi bé las sèvas, perquè podria trobar un ximple qualsevol que 's volgués divertir ab las sèvas propies bromas, perquè aixó de las orelles si no 's tallan cada dia s'escalfan molt sovint.

Hi ha gent que no hi veuen mes enllà del nás, tals com los progressistas.

Figuréu-vos que la Crónica de Catalunya 's figurá que la aurora boreal era una especie de cortina que queya desde 'ls núvols al pla de Barcelona, ja que aixís ho fa suposar lo que digué que a l'altra part del Tibi Dabo y de San Pere Màrtir tal vegada també s'observés lo fenómeno.

[Pobre Crónica!... Pateix un mal crónich y no es estrany que tinga la vista tant curta.

Estem certs que si surt a fora y véu sortir lo sol darrera una montanya, dirá que s'hi cala foch y pendrà 'ls núvols per lo fum d'aquell incendi imaginari.

D'aquí a poch temps si no 's cura 'l mal d'ulls, en lloch de fer diaris liberals, haurá de cantar romansos de cego.

—Tú: en Gaminde ha fet estorar la Torre de 'n Gomis.
—¿Sabs qu' es aixó? Que hi vol menjar los turróns de Nadal.
—Noy; jo crech que hi menja ja lo turró de cada dia.

PARE NOSTRE DE UN EMPLEAT.

Pare nostre, que esteu en los cels del poder; sia engruixit lo vostre prim nom; vinga aquí a Espanya lo rey que desitjéu, y no cal dirvos que 's fassa la vostra voluntat tant a Madrit com a las provincias. Lo nostre tall de turró de cada dia, no 'us descuidéu de darnóse 'l en lo dia de avuy; perdonaunos las bestias que cometém, aixís com nosaltres perdoném las vostras; y no permetau que perdém lo destino, ans deslliureunos dels federals.— Amen.

Lo govern d'Espanya ha tingut la pobre idea de concedir una encomenda de Carlos tercer, al célebre mestre bufo Offembach.

Lo que se l'hi tenia de regalar, un fusell, en que fos de carro, y sentit acompanyar per uns quants guardias civils de debó (no com 'ls de la sèva Genoveva) deixarlo a França a cumplir ab son dever.

Ja es massa gran per venir a riure ab l'Arderius, y aquests papers no l'hi están massa be; la gent diu y ab rahó, que si fer bufadas al teatro n'hi ha que ho permetan, quant se tracta de la patria, tothom ho reproba.

En quant al govern, l'hi ha feta massa crespá; n'hi haurá molts que 's pensarán qu' ell es l'autor de l'himne de Riego.

Llegirem en un periodich de Madrit, que D. E. Gaminde, capitá general de Catalunya, havia arribat a dita vila conferenciant ab lo general Prim y després ab S. A. lo Regent.

Fins aquí no hi ha res de particular; llibre es de conferenciar ab qui li vingui bé. Lo bo es lo que segueix, que diu que a la nit retornava novament a la Capital del Principat.

Aixó no es veritat; aixó es inexacte. No hi ha vingut; y menos no hi ha retornat, tota vegada que sorti de ca' n Gomis, que si 'l diari no sap ahontes, li dirém qu' es a Sarriá, lloch molt ventilat. Nosaltres creyem molt be que si no hi havia cap perill moraria en la Ciutat pero lo qu' es ara se 'n aparta tant com pot.

La veritat en son lloch.

El Brusi fa saber als suscriptors qu' ha sigut si no alumno, al menos assistent de classe de Química, y després dona a coneixe que te ganas, en acabantse la epidemia, de fer una auca de redolins, y aquí entre lo curios, no per jugar los xicotets, sino 'ls individus que componen las corporacions científicas de Europa. Y com qu' es un diari qu' es pensa que lo seu sempre está bé, assegura que 'ls sabis académichs s'hi divertiran.

En cambi, nosaltres desde avuy, trevallarem en los preparatius d'una auca, que sigui una verdadera historia del decà de la premsa d'aquesta Ciutat. Si agradará no 'u sabem, pero ja desd'ara prometem que sortint bé de aqueix fandango de te y rodas, donarem a llum la citada auca de redolins.

Romans.

Era nit; en una cambra resguardada del llevat perquè 'ls miasmas de la groga no puguin allí arribar, ab las portas ben tancadas per allo de un si acas, perfumada d'acit fénich y demes desinfectants, que la ciencia recomana com un remey eficaz, dorm un progresista célebre d'algun temps a aquesta part, ex-barbero de l'Iberia, un liberal ciutadà, que per mes senyas governa una romana ciutat.

Y 's conta que aquella nit, tant l'home 's va capficar mentres anava adormintse ab l'epidemia pensant, que se li aparegué entre somnis amortallada de blanch, solsament la cadavérica fesonomia ensenyant, de la mort l'ombra funesta ab una dalla a la mà, que parlá de esta manera en vers lo llit avansant.

—Fill mimat del ministeri, que desde que va triunfar la Gloriosa, estás al frente d'un puesto tant important, mentres aixís tranquil dorms en ta cambra descuidat, molt aprop de tas fronteras estragos la groga fa, manant que sigui las vidas de pacífichs ciutadans. Ex-deixeble d'en Sagasta, enemich dels federals, desperta de ton fort somni y ou mos prechs per un instant, si guanyar vols una creu perquè estás predestinat. Dret cap aquesta comarca la febra va caminant y 'l mes tart dintre alguns dias ton domini infestará. Tarragona espavordida, quan remey ja no tindrás, plena de condol y llágrimas

tos errors malehirá, cayent de tantas desgracias lo pés sobre del teu cap. Per ventura hi ha una platja no molt lluny de la ciutat; platja inhospitalaria, deserta, sense habitants, hont hi podan los viatjers la quarentena passar, que així estant a l'imtemperie milló 's desinfectarán.

Que no s'escapi una rata si vé d'orient, sens que avans no passi en la Sabinosa cinch dias dormint al ras. Res hi fa que 't digan bárbaro, salvatge y hasta africá, que es propi de la gent baixa molejar als homens grans, y es gran home qui com tú serveix a l'humanitat.

La provincia en que tu manas fent aixó se salvará, perquè de la febra groga aquesta es la voluntat.—

Y com un fum per los aires prestament se dissipa, mentres l'héroo 's despertava d'aquell sonni tant estrany.

Llavors se conta que prest al secretari crida, y aquella mateixa nit lo decret quedá firmat, y 'ls viatjers la quarentena comensaren l'enemá.

MES D'AQUELLAS FRASSES.

Tant guapa com so que be m'estarán lo vestit y 'ls atributs de reyna! Primcesa de la Cisterna, dona del duch de Aosta.

Quina sort en una época qu'aném tant per terra ocupar lo trono d'Espanya un verda der catolich, que te per muller la dona mes cristiana del mon! Cardenal Merodes, lo seu oncle.

Espolséu el trono que vé 'l rey! A mi se m'deu la gloria. Montemar.

Fort y ferm a Roma! Un moment de debilitat pot sernos fatal. Cardenal Barardi.

Anárnose 'n, may! Si 'ns treuen serem victimas. Cardenal Petrizzi.

L'Antonelli pot haver sigut; ara no es res. Se necessita lo meu vigor pera carregar ab tot aquest pes. Cardenal Capalti.

¡Rey Victor Manuel, protesto! Pobre de tú quant poguéu! Mons-Paricoli.

Havém fet un cop que será l'admiració del Univers. Duch de Sermonetta.

No crech que duri gaire; pero val mes una mica que gens. Alfons de Lamármora.

Necessita mes remeys com á monarca que com á home, lo rey de Italia.

Cavaller Adamis, metje d' en V. M.

Serè fatalista, pero m' apar qu' haurè de buscar un altre amo.

General de Sonnaz, ajudant de V. M.

Lo fer d' espia, segons com, es un servey á la patria.

Terenci Mamiani.

Per ara que 's quedi la ciutat Leonina; després ja veurem.

Ratazzi.

A nostre rey, no li falta res per tanoca. Fa com tots los altres.

Cucchi.

¡Pobre Victor Manuel! ¡s' ha posat al mig dels quartos!

Pianzani.

Voldria la vista no mes per veure los guarniments del plebiscit.

Duch de Gaefani.

Prohibeix lo *Osservatore romano*. Tots los diaris que no alabin al rey, farán lo mateix camí.

General Mari.

Bisbes y arquebisbes. Ara no es com aans: lo capellá que censuri nostres fets li costará car. Féuho corre perque no 'us vingui de nou.

Raeli.

Traballém, que si l' Amadeo pot ser rey, m' anirà gras.

General Cialdini.

Reunims. Ara es l' hora de poder fer alguna cosa.

Mons. Mermillard.

Barcelonins ja ho sabéu. Vos faig l' honor de dignarme ser vostre governador.

General Peralta.

¡Quin temps! Vingan casseras y tiberis á la salut dels tontos!

Milans del Bosch.

Vul saber perque 'm donan de baixa. ¿No som en temps de llibertat? La Isabel no 'm paga, tinch de buscar qui 'm mantinga.

General Calonge.

Sempre la corda 's peta per la banda mes fluixa. ¿Ves si podian rebre 'l Regent ó en Prim?

Pombo.

M' en vaig de la terra! En temps de progressistas los graciosos hi som de massa.

Anton Capo.

Dhent lo que un pensa, se converteix en un criminal.

E. Litran.

Perseguimnos aviat, sino no hi seréu á temps. Lo que avuy son crims demà serán virtuts.

G. Serrallara.

Me rebaixo, per amor á l' art, á fer de galan á Sant Andreu.

J. Clucellas.

Per fer saca pujén aquí dalt.

Joarizti.

Se pot morir de gastro hepatitis acabant per gangrena. Aquest diagnòstich farà riure als tontos. Fossin sabis com jo, no riurien.

F. Arró.

¿Hi ha duptes dels malalts que tinch? ¡Massa veritat qu' es! Aquí va la llista.

Manuel Martin y Marti.

Tinch ganas d' anar al teatro de la guerra; potser fare negoci revenent entradas; ja que tots los d' aquí son tancats.

Marqués.

Per Carnestoltes á fer lo bobo, ara á fer la sopa.

Simon.

Tothom retira d' hora. A las deu no corra ningú. No faig cap quarto pera anar á dormir.

Antonet cego.

No som en temps de pendre possessió. Es masa esposat. Que 'n sigui qui vulgui de diputat provincial!

Cristófol Parellada.

Lo general me va fer regidor y es fora. Jo també tinch lo mateix dret pera estarmihi.

Macari Codoniet.

¡Ah si no fos la por! Me trobaria bo desseguida!.

Baldiri Parellada.

Vaig á fer, si 'n sé, una auca de rodolins dels desacerts y disbarats que s' han comés durant aquesta epidemia.

J. Mañé y Flaquer.

Del Te-Deum me 'n encarrego jo. Será una nova creació meua.

J. Frexas.

(Se continuará.)

Mes ranxo per variar.

A Sant Boy, perque alguns joves que donavan una funció en lo Teatro van pronunciar lo nom de 'n Prim, van posarse á xiular com uns desesperats y á moure un escándol monárquich democrátich, digne de San Boy.

¿Tanta rabia 'ls fa 'l nom de 'n Prim, que encare no l' anomenan l' ofegan en un diluvi de xiulets?

Lo Sr. Pujades, metje del manicomi, vá tenir una idea magnífica al plantejar un establiment d' aquesta especie en un lloch tan propici per aquesta malaltia.

Miri si es cert aixó que dihem, que dintre poch temps no 's trobará un sol monárquich en tot Espanya, si no es que 's vá á Sant Boy, y encare perque quan van caure malalts volian rey y no han tingut temps de convertirse.

Los progressistas mes recalcitrants volan fer un periódich que portará 'l títol de *El intransigente*.

Me sembla á mí que 'n Prim hi pendrá mes de quatre enabiadas.

Los soldats cassadors que portan aquell barret d' estanya payellas, están d' alló mes contents desde que 's tracta de fer venir á Espanya un rey italiá.

En cambi 'ls municipals de cavall están per

tirar lo casco al foch, á falta de barret, desde que saben que no vindrá cap rey prussiá.

Y jo, que soch republicá, cada vegada que sento parlar de rey, me respallo 'l gorro frigi, perque estich convensut que 'ls candidats son com los toros: se treuen á la plassa per matarlos, ó bé ab l' espasa de la llei, ó ab lo catzele del partit, ó á cops de botellas y de taronjas per part del públich republicá!.

Xarada.

Ab ma prima tot sovint

fácilment t' hi trobarás,

bè rihent ó bè renyint;

mes d' aixó no 'n fassas cas.

Ma segona trobo á menos

y es cosa que, va formal,

fins ne prenen los serenios

per la por d' agafá 'l mal;

y ves si pot ser duptés

lo que 't vull significar

que 'u tinch sols de anomenar

y 's gira qualsevol gos.

Ma tersa que m' amohina,

puig casi no hi trobo res,

ho usan molt los peixatés

quan agafan la sardina.

Y homes hi ha joves y vells,

que habentshi ben dedicat

un gran profit hi han trobat

y 'l meu tot, lector, es d' ells

puig que ab forza sens igual,

y si vol sols ab un dia,

aixafa la monarquia

y aixeca la federal.

SALTIMBANQUIS.

Telegramas.

MADRID.

L' aurora boreal ha sigut l' admiració de 'n Rivero. Lo color que mostrava l' hi ha causat verdader entusiasme. Demà sortirá una circular.

PARIS.

Ni una polsada de nostre territori; ni una pedra de nostras fortalezas.

Las negociacions penjadas. La pau després que 'ls haguém dat una tonyina!... Guerra á mort y surti com surti.

A molts prussians comensan á sortirlos panallons.

ROMA.

Lo Papa ha estrenat unas mitenas.

BERLIN.

Lo poble demana pa, y 'ls richs demanan pau.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—S' ha traslatat al Putxet ahont cada dia las músicas de regiment donan concerts, y 'ls emigrats fan xerinelas.— ¡Viva la gresca!...

TEATRO NACIONAL.—Badalls de gana per tota la ciutat. Per lo demés no hi ha humor per fer funció.

Imp. de Luis Tasso, Arco del Teatro, n.º 21 y 22.